ဆရာဟိန်းလတ်နှင့် စာပေအင်တာဗျူးမှ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်၏အတွေးအမြင်

ဆရာမရဲ့ 'ရှမဝမဂ္ဂဇင်း'က ဝတ္ထုရှည်တစ်ခုကစပြီး ဆွေးနွေးပါရစေ။ ဟိုလေ. . . နာမည်က ခပ်ရှည်ရှည် ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ 'ယောကျ်ားတွေ ပြန်လည်မပေါ်မီခေတ်က ချစ်တဲ့သူ'ဆိုတဲ့ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကို ပြောတာပါ။ အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ အကောင်းအမွန်တရားတွေနဲ့ပြည့်ဝပြီး စိတ်ထားတည်ကြည်မြင့်မြတ်တဲ့ ယောကျ်ားတွေရဲ့ခေတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပိမ်ကောသာတယ်'လို့ ရေးထားတာ ဖတ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က အမျိုးသားမို့ အမျိုးသားတွေဘက်က ရှေ့နေလိုက်ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး. . . ဆရာမရယ်။ ခုခေတ်မှာ မဟာဖိုဝါဒတွေဘာတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ သဘောကရော. . .

မဟာဖိုဝါဒတွေ သိပ်မရှိတော့ဘူးထင်ပါတယ်ဆိုတော့. . . ဆရာဆိုချင်တာ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား တန်းတူရည်တူ တွေးခေါ်နိုင်၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နိုင်နေကြတဲ့ခေတ်ပဲ။ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားခွဲခြားပြီး ပြောနေစရာမလိုတော့ပါဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါလား။

သဘာဝအရ၊ ဘာသာရေးအရ၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ၊ ဥပဒေအရ အမျိုးသားနဲ့အမျိုးသမီး မတူညီနိုင်တဲ့နေရာတွေ၊ မယှဉ်နိုင်တဲ့နေရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။

'ယောကျ်ားတွေ ပြန်လည်မပေါ်မီခေတ်က ချစ်တဲ့သူ' ထဲက ဒုတ်ကောင်ဦးကိုကိုထင်ကျော်လိုနှောင်းအချစ်တွေပွားဝေထားတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုတာ အမျိုးသမီးတွေအဖို့ မယှဉ်နိုင်၊ မယှဉ်ဝံ့၊ မယှဉ်သင့်တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလည်း ကျွန်မက အမျိုးသမီးပေမယ့် အမျိုးသားတွေဘက်က ရှေ့နေလိုက်ပြီး လျှောက်လဲပေးရရင်တော့ အမျိုးသားတွေရဲ့ဘဝကိုက အရှုံးရှိနေသေးသရွေ့ ဘယ်တော့မှ လုံခြုံမှုမရနိုင်တဲ့ဘဝမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ပြီးတဲ့အချိန်အထိလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ထိန်းသိမ်းဖို့ သတိမရဘူးဆိုရင် သူတို့ရဲ့ဘဝဟာ လုံခြုံမှုမရှိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ဘဝနဲ့ ခြားနားလှပါတယ်။

လုံခြုံမှုမရှိနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့သဘာဝကို သတိသံဝေဂမရနိုင်ဘဲ၊ မတောင်းခံဘဲ ရလာတတ်တဲ့ ဆုလာဘ် (အချစ်) များကိုလည်း ငြင်းပယ်ဖို့ မကြိုးစားမရခဲ့ရင်လည်း ရှာဖွေရယူဖို့ ဝန်မလေးသူတချို့ကို တွေ့မြင်လာရတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ပြောချင်တဲ့စကားလေးတွေရှိလာတာကြောင့် 'ယောကျ်ားတွေ ပြန်လည်မပေါ်မီခေတ်က ချစ်တဲ့သူ' ကို ရေးဖြစ်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရားဆုပန်နိုင်တဲ့ ယောကျ်ားအဖြစ်ကိုရပြီးမှတော့ တဒင်္ဂသာယာမှုလေးတွေအတွက် ကိုယ့်ဘဝမှာ မှောက်မှား မလုံမခြုံဖြစ်နေသွားတော့မှာလားဆိုတဲ့ အပြုသဘော၊ စေတနာ၊ ကရုဏာနဲ့ပါ။ ကျောက်ဖျာကြီး ရွှေ့လေအောင် ပန်းနဲ့ပေါက်ရွှေ့မိတဲ့အဖြစ်မျိုးလားတော့ မသိတတ်ပါဘူး ဆရာရေ. . .။

အဲဒီဝတ္ထုရှည်ထဲမှာပဲ ဒဿနတွေ အများကြီး ပါ,ပါသေးတယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခအစစ်ပဲလို့ ဗုဒ္ဓက ပြောခဲ့ပြီးသား။ လူ့ဘဝ၊ လူ့ခန္ဓာမှာသာ ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့ သိလွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝက အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ ဒီလူ့ဘဝကို ရပြီးမှသာ သံသရာက လွတ်မြောက်ဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားဖို့လွယ်တယ်။ ဒါမျိုးကို နတ်ပြည်၊ ငရဲပြည်တွေမှာတောင် မရဘူးလို့ ဆရာမ ရေးပြထားပါတယ်။ 'လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး' ဆိုတဲ့ 'ဖြစ်တည်မှုအဓိကဝါဒ' ဩဇာထူထောင်ချင်နေတဲ့ ခုခေတ် စာရေးဆရာတချို့ရဲ့ အတွေးတွေနဲ့တော့ တခြားစီပဲ။ ဆရာမရဲ့ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ကိုယ်တိုင်အမြင်ကို ထပ်ပြောစေလိုပါတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး. . . ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်လုပ်သမျှကိုင်သမျှတွေဟာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မထင်ပါလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကတော့ လူတစ်ယောက်မှာ လူသားဆန်စွာပဲ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တွေးလိုက်မိတတ်တဲ့အတွေးမျိုးပါ။ အဲဒီအတွေးတစ်ခုကို ဝါဒတစ်ခုလို ကိုင်စွဲထားဖို့တော့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘဝမှာ စိတ်ရောရုပ်ပါ ချမ်းသာရတဲ့အချိန်တွေလည်း ဘဝဆန်စွာပဲရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဘဝဟာ သိပ်မဆိုးပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

သတိထားမိအောင် မှတ်ချက်မပေးဖြစ်တောင်မှ လူသားဆန်စွာပဲ စိတ်ရောကိုယ်ရော ချမ်းသာမှုကို ခံစားလိုက်မိကြမှာပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အရလည်း လူ့ဘဝသာ အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခအစစ်ပဲလို့ဗုဒ္ဓက ဟောကြားခဲ့တာမှာလည်း အဆိုးဘက်ကိုသာကြည့်တတ်တဲ့ မကောင်းမြင်ဝါဒလို့ လွယ်လွယ်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူစေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဝါဒက အဆိုးအပျက် တစ်ဘက်တည်း အကောင်းဘက်တစ်ဘက်တည်းကိုသာ ကြည့်မြင်တာမဟုတ်ဘဲ ဘဝရဲ့ ပကတိအဖြစ်မှန်ကိုသာ သဘာဝအတိုင်း ရှုမြင်လေ့လာသုံးသပ်တဲ့ဝါဒသာ ဖြစ်ပါတယ်။

သဘာဝမှုအတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ဖြစ်စဉ်ဆိုတာကတော့ လောကကြီးနဲ့ လူ့ဘဝရဲ့အရှိတရားတွေပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာပိုင် တခြားဘာသာပိုင်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအရှိတရား အမှန်တရားတွေအပေါ်မှာ လူသားတစ်ယောက်က အဝိဇ္ဇာနဲ့ ဆင့်ပွားခံစားလာရတတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေကသာ 'ဒုက္ခ'ပါ။

ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေကနေ ငြိမ်းချမ်းသက်သာစေမယ့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ မဂ္ဂင် (၈)ပါးနည်းလမ်းကို ဗုဒ္ဓက လမ်းညွှန်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနည်းတွေအတိုင်းသာ ကျင့်ကြံနေထိုင်နိုင်သွားမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့ ဆိုစရာလည်းမလို ဆိတ်ငြိမ်ရာတောအရပ်ကို ခိုမှီးရိပ်ကြီး ခိုစရာလည်းမလိုဘဲ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ နေထိုင်နိုင်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်။ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြခဲ့တဲ့ မဂ္ဂင် (၈)ပါး တရားတော်မြတ်ကိုယ်တိုင်ဟာ လူခပ်သိမ်းရဲ့အကျိုးစီးပွားအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

လူ့ဘဝမှာ နေနည်း၊ ထိုင်နည်းတွေကိုတောင်မှပဲ ဗုဒ္ဓက သိင်္ဂါလ

သတို့သားကို သိင်္ဂါလသုတ်မှာ ညွှန်ကြားဟောပြောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ သိင်္ဂါလသတို့သားတစ်ယောက်တည်းအတွက်မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘောင်ထဲက လူသားအားလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ရင်းပါ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်စပ်ထိတွေ့သွားရမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်း (၆)မျိုး မိဘ၊ ဆရာ၊ လင်နှင့်မယား၊ မိတ်ဆွေ၊ အရှင်သခင်၊ အစေအပါး၊ ရဟန်းသံဃာတို့နဲ့ ဆက်ဆံနေထိုင်ပေါင်းသင်းနည်းတွေကို ညွှန်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့တရားတော်မြတ်များမှာတောင် လူ့ဘောင်လူ့ဘဝထဲမှာ နေနည်းထိုင်နည်းတွေကို ထည့်သွင်းဟောကြားတော်မူခဲ့တာမို့ ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ကြိုးစားကြဖို့သာ လိုတာပါ။

အဲဒီအခါ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ရှိလာပါလိမ့်မယ်လို့ပဲ ကျွန်မတော့ လက်ခံမိပါတယ်။

ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတချို့ကို ဖြုံကြည့်လိုက်ရင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစရာလို့ ခေါ်လို့ရတဲ့ဝတ္ထုမျိုးတွေရှိသလို တချို့ဝတ္ထုတွေမှာနဲ့ (ဥပမာ- 'ရှမဝ'ဝတ္ထုရှည် 'စလူ့ရွက်ဖြူလက်ဝယ်ကိုင်မိုးလို့') ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးယူလာပြီးမှ ဆရာဝန်ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဖြစ်ပြီး စိတ်အားငယ်စရာတွေကို ရေးထားတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။ အရင်နှစ်လောက်ကထုတ်တဲ့ 'ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း' တစ်ခုထဲမှာလားမသိဘူး။ ဖတ်လိုက်ရတာတစ်ခုကို သွားသတိရတယ်။ ဆရာဝန်ဘဝနဲ့ မော်တော်ကားစက်ပြင်ဆရာ မတ္တင်းနှစ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နှိုင်းထားတာ။ စက်ပြင်ဆရာကမှ ဆရာဝန်ထက် လူလူသူသူ ရှိသေး

တယ်ဆိုတဲ့သဘော။ ဒီလိုအယူအဆမျိုးတွေ ဆရာမမှာရော ရှိပါသလား။

'ရှမဝ'ဝတ္ထုရှည် 'စလူ့ရွက်ဖြူလက်ဝယ်ကိုင်မိုးလို့' ကို ရေးခဲ့စဉ်က ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးယူလာပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက် စီးပွားရေးအဆင်မပြေဖြစ်တာကြောင့် စိတ်အားငယ်စရာအဖြစ်တွေရယ်လို့ ရေးဖွဲ့ပြချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေရဲ့ဘဝကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်စေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့သာ ရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီအချိန်က တချို့ဝတ္ထုတွေ၊ ကက်ဆက်-ရေဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာဆိုရင် ဆရာဝန်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဗီလိန်နေရာကို ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

အသပြာဆရာဝန်ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ တောရွာလူထုဆီ မဆင်းချင်တဲ့ မြို့ချစ်ဆရာဝန်ဆိုတာက တစ်သွယ်၊ ချစ်သူချင်းကို ကွဲစေတဲ့ အိမ်ကသဘောတူထားသူဟာ ဆရာဝန်တစ်ဦးပဲ ဖြစ်နေတတ်ပြန်ပါတယ်။

ဆရာဝန်ဆိုတာနဲ့ ကျောင်းဆင်းပြီး တစ်နှစ်အတွင်းမှာ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး ပိုင်ခွင့်လက်မှတ်ရလိုက်သူ ပြည်သူတွေနဲ့ကွာခြားတဲ့ အဆင်သင့် အဆင့်တစ်ဆင့်မှာရှိတဲ့ လူတန်းစားတစ်ရပ်လို့ အမြင်ရှိနေခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ ပြည်သူတွေကြားမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ သူလိုကိုယ်လိုဘဝကို အမှန်အတိုင်းသိပြီး စာနာနားလည်လာစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။

အထူးသဖြင့် ကျောင်းဆင်းစဆရာဝန်လေးတွေဟာ တခြားကျောင်းဆင်းစဘွဲ့ရလေးတွေလိုပဲ ရုန်းကန်ရပါလား၊ လူတန်းစားတစ်ရပ်မဟုတ်ပါလားလို့ ပြည်သူတွေဆီက နားလည်စာနာမှုကိုလိုလို့ ရေးခဲ့တာ

ပါ။

'စလူ့ရွက်' ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘဝတူကျောင်းဆင်းပြီးစ သူငယ်ချင်းအားလုံးရဲ့အတွေ့အကြုံလေးတွေကို စုစည်းရေးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ ရေးပြီးတော့ ၂ နှစ်ကျော်ကြာအောင် ဘယ်မှမပို့ဘဲ သိမ်းထားမိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တွေရဲ့အဖြစ်အပျက်သက်သက်ပဲ. . . တခြားသူ စိတ်ဝင်စားဖွယ်မရှိ ထင်မိလို့ပါ။ 'ရှမဝ' မှာပါလာတော့ ဂယက်က ကျွန်မထင်သလို ဆရာဝန်တွေဆီက စ,ရမလာခဲ့ဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းဆရာ၊ ဆိုင်မန်နေဂျာ စသူတွေဆီက နားလည်စာနာစကားကြားရတာမို့ ဒီစာတစ်ပုဒ်အတွက် ကျေနပ်မိခဲ့ရပါတယ်။

ရေးတဲ့အချိန်ကစပြီး ခုထက်ထိတိုင်အောင် ကျွန်မရဲ့ 'စလူ့ရွက်'ကို ညည်းချင်းတစ်ပုဒ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပါပဲ။ ကျောင်းဆင်းစမှာ ရုန်းကန်ရတဲ့ ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရိုးသားစွာ မဆုတ်မနစ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေပုံ မြင်ကွင်းလေးကို မြင်တွေ့စေချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်လေးတစ်ခုသာပါပဲ။

ဆရာရဲ့ ဒုတိယမေးခွန်းထဲမှာပါတဲ့ 'ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း' တစ်ခုထဲက စာတစ်ပိုဒ်ကိုတော့ ကျွန်မ မဖတ်လိုက်မိပါဘူး။ စာရေးဆရာအနေနဲ့ ဘယ်လို Message (မက်ဆေ့ချ်) ပေးချင်တာလဲဆိုတာ ကျွန်မ မဖတ်လိုက်ရတာမို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။

"စက်ပြင်ဆရာကမှ ဆရာဝန်ထက် လူလူသူသူ ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆမျိုး ဆရာမမှာရော ရှိပါသလား"ဆိုတဲ့အမေးကိုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားမိတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုနဲ့ပဲ အဖြေပေးပါရစေ။

လမ်းတစ်ခု ဆေးဆိုင်တန်းက ဆေးဆိုင်ဗိုင်တစ်ခုမှာ ကျွန်မ ဆေး

ဝယ်မိတဲ့အချိန်။ လက္ကားဗိုင်ဆိုတော့ ဆေးဝယ်လာတဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးလက်လီရောင်းသူတွေနဲ့ အလုအယက် သူ့အနားမှာ ဝိုင်းနေကြပါတယ်။ သူက ကျွန်မတို့နဲ့ အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်း။ သူ ဘယ်လောက်ကြွယ်ဝတယ်ဆိုတာ သူကိုယ်တိုင်မှပဲ သိတော့မယ်။

သူ့အနားမှာ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဝိုင်းနေကြတော့ သူ့ခမျာ နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကို သီးလို့ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက အလုပ်မပျက် ပြောရင်းဆိုရင်း ပုဆိုးအထက်ပိုင်းစကို ဖြေလျှော့ပြီး မျက်နှာကချွေးတွေကို သုတ်လိုက်ပါတယ်။

ဒါပါပဲလေ. . . ဆရာ။

လူနာတွေ ဘယ်လောက်ဝိုင်းပြီး ဘယ်လောက်ချွေးပြန်နေလဲ ဆရာဝန်ဆိုတာ ဂျူတီကုတ်ကြီးကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝတ်ထားရင်လည်း ဝတ်ထားရမှာပါ။ ကိုယ့်အိမ်မှာဆိုရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့လေ။ လူနာကမြင်ရင် ကြည်ကြည်လင်လင် သန့်သန့်စင်စင်ရှိဖို့ အားကိုးနိုင်လောက်ဖို့ အစဉ်သပ်ရပ်စွာ နေတတ်ရတာ ဆရာဝန်ပါ။

ကိုယ့်လူနာအားကိုးဖို့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း တတ်ကျွမ်းနားလည်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရ ကြိုးစားနေရဆဲပါ။ လူတွေရဲ့ အားကိုးကို ခံရတဲ့အဆင့်လေးတစ်ဆင့်တော့ ဆရာဝန်တွေမှာ ရနေခဲ့ပါတယ်။

စက်ပြင်ဆရာကမှ လူလူသူသူရှိသေးတယ်ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုကို ပြောတာဆိုရင်တော့ သိပ်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့. . . ကျွန်မ ထောက်ခံမှာ ဖြစ်ပြီး စိတ်အားငယ် ညည်းညူသံဆိုရင်တော့ စဉ်းစားပါဦးလို့ ပြောချင်တာပါပဲ။

ဝင်းဝင်းလတ်